

„Ik ben volstrekt niet bang, mijnheer!” zeide Caroline, wier eiland van gedachten, gelijk wel te vermoeden is, niet weinig was vergroot gedurende haar gesprek over den muur, en de bedachtzame opmerking van den dokter voegde er nog een stroohalmpje aan toe.

„Welnu, hoe staat het met de pijn?” zeide de dokter, en hij begon dadelijk met zijn geneeskundig onderzoek. Dit onderzoek, hetwelk op de gewone wijze aanving, kwam meer en meer tot bijzonderheden, als hij met vragen voortging. Na eenige minuten, sprong hij echter op, zeggende: „Ik moet eens even naar mijn paard gaan kijken.”

Toen hij aan de deur kwam, vond hij Carlien in een schrikverwekkenden toestand. Het dier, dat door een langen rid niet rustiger geworden was, begon, toen het zich in handen van zulk een nieuveling bevond, zijn voornemen om zich los te rukken, door vervaarlijke sprongen aan te toonen, zoowel door den kop te schudden als door te stijgeren, hetgeen geene zeer vredelievende gezindheid aantoonde.

„O, daar is Dixey,” riep de dokter, toen de tuinman, die zoodra hij bemerkte had dat de heer Gammidge zich verwijderde en veilig in huis was, van achter de schutting was te voorschijn gekomen, en nu langzaam den weg over wandelde.

„Dixey, houd even mijn paard vast, wilt gij? het zal niet langer dan hoogstens tien minuten duren; het is niet veilig in de handen van die jonge vrouw. Ik hoop dat hij u niet verschrikt heeft,” zeide hij zich tot Carlien wendende.

Carlien keek zeer stemmig, toen er van haar als van eene jonge vrouw werd gesproken, die niet in staat zou zijn om een paard vast te houden, en dat nog wel in de tegenwoordigheid van Dixey, die antwoorde:

„Zij kan vrij wat doen, denk ik; maar een schichtig paard is moeilijker voor haar om te behandelen, vooral dewijl zij er niet aan gewoon is.”

Toen de dokter hem de teugels in handen gegeven had, liet hij hem bij zijne gezellin staan, om elkander naar hartenlust complimentjes te maken, terwijl hij weer in huis ging om zijne nasporingen omtrent de oorzaak der pijn van den heer Gammidge verder voort te zetten.

De uitslag daarvan was, dat hij dien heer te verstaan gaf, dat er inderdaad eenige vrees voor zijne gezondheid bestond, indien hij ten minste niet stiptelijk de voorschriften wilde opvolgen, die hij hem zou geven.

„Gij hebt het reeds sedert lang opgedaan, en met de noodige zorg kunt gij er ook wel weer afkomen.”

De beloften van den heer Gammidge, wat zijne gehoorzaamheid in dit opzigt betrof, waren even overvloedig als opregt.

Ter zelfder tijd hadden Dixey en Caroline de gelegenheid niet ongebruikt laten voorbijgaan, die de dokter hun zoo onverwacht had gegeven. — Na eene nieuwe opmerking omtrent voordeeltjes, zeide Dixey: „Eigenlijk weet ik niet wat gij krijgt, maar als het niet heel, heel veel is, dan zou ik in uwe plaats toch altijd wenschen om het te vermeerderen.” — „Hij zal mij nooit meer geven,” zeide Carlien, „ik kreeg vier pond, toen ik als een heel jong meisje bij hem kwam, dit is sedert dien tijd opgeklimmen tot tien pond in het jaar, maar dat is ook het meeste dat hij geeft, en de laatste maal zeide hij: Carlien, ik kan u nooit meer geven.”

Dixey had scherp toegelust, toen hij billijker wijze de som van hare tegenwoordige verdiensten kon verwachten; maar ofschoon hij teleurgesteld was door de wijze, waarop zij zulks wist te ontduiken, kon hij toch niet nalaten hare voorzigtigheid en gevatheid te bewonderen, vooral dewijl hij zoozeer verlangde om haar alles te ontlokken, voordat de dokter terugkwam.

„Gij zijt reeds verscheidene jaren bij hem geweest,” zeide hij, tot zijn wijsgeerigen spreektrant terugkeerende: „Wat gaat de tijd toch spoedig voorbij; de jaren schijnen slechts dagen als ze eenmaal vervlogen zijn.”

„Ja, de jaren gaan spoedig om, vooral als men veel moet werken, en het eene voor het andere na te doen heeft,” zeide Carlien, in antwoord op dit denkbeeld, maar ondertusschen de vraag onbeantwoord latende.

„Wel, gij moet het zelf weten, maar als ik in uwe plaats was, zou ik op eene vermeerdering van huur aandringen.”

„Dat ligt niet in hem,” zeide Carlien, „hij zou liever van alles in de wereld afstand doen, zijn leven alleen uitgezonderd, dan van zijn geld.”

„Maar daar zijn meer diensten in de wereld, kunt gij hem niet eens laten gevoelen, dat gij er aan denkt om uw lot te verbeteren? ik denk dat hij dan wel spoedig met wat meer zou aankomen. Wel, het

is bepaald onmogelijk, als hij iemand wil hebben voor zijn werk, en die tevens alles doet zoo als gij; en dat weet hij wel, want hij kan niet buiten u; maar hoe zult gij u later kunnen vestigen, als gij nu niet een beetje opspaat? en hoe zoudt gij met zulk een gering loon aan sparen kunnen denken? — Die woorden, „zich te vestigen,” hadden een betooverenden invloed op Caroline, en al hare terughouding vergetende, antwoordde zij: „Ik vind dat tien pond nog zoo heel, heel weinig niet is.”

„Tien pond,” zeide Dixey nadenkend, even alsof een regtsgeleerde een belangrijk vraagstuk in tegenwoordigheid van zijn cliënt wilde bespreken. „Wel tien pond schijnt hem eene groote som te zijn als hij die moet uitbetalen, want hij is een oude schrapper, dat weet iedereen; maar het is voor u niet genoeg om te ontvangen, zekerlijk niet, en ik kan niet begrijpen hoe gij hiervan nog iets zoudt kunnen besparen.”

„O denkt gij dat niet,” hernam Carlien met veel levendigheid, terwijl hare gedachten vertoefden, bij een zeker klein rood boekje, dat in haar koffer gesloten was, en dat het woord Spaarbank als titel droeg, „ik zou het u wel anders kunnen bewijzen.”

„O, dan hebt gij reeds een aardig beursje gemaakt!” vroeg Dixey, met den verleidelijksten glimlach, waartoe hij zijn gelaat kon dwingen.

„Ik houd het nooit bij mij in huis,” zeide Carlien, op wier gemoed de glimlach zonder eenige uitwerking bleef, sedert het beeld van het boekje haar voor den geest zweefde.

„O! gij hebt het in de bank belegd?” vroeg Dixey. Carlien knikte toestemmend, en op dit oogenblik trad dokter Hendrie de deur uit en maakte aldus een einde aan het gesprek.

Weinig dacht de waardige man, toen hij wegreed, hoeveel hij dien dag gedaan had, zelfs zonder het te willen of te weten, dat een belangrijken invloed zou hebben, niet alleen op het toekomstige leven van Jan Gammidge en van Caroline Stokes, maar ook van jufvrouw Philadelphia Gammidge, eene dame, van wie de lezer in het volgende hoofdstuk nader zal hooren.

MOEDERS INVLOED.

Een student, ofschoon niet godsdienstig, was gewoon des avonds voor hij te bed ging neder te knielen en te bidden. Zijn mede-student met wien hij te zamen woonde, die zonder gebed en ligtzinnig leefde, zeide, toen men er over sprak: „Ik geloof dat hij het slechts doet, omdat hij het aan zijne moeder beloofd heeft.” Van het gebed zijns vriends sprak hij aldus spottend; maar zijne gissing was welligt regt.

Gelukkig de zonen, welker moeders hen geleerd hebben te bidden, en wier invloed op hen, door de gewoonte van een godvruchtig voorbeeld, zoo magtig is, dat zij voortgaan te doen, zoo als zij geleerd zijn.

Deze jonge man, die zich niet schaamde te bidden in tegenwoordigheid van zijn ongelovigen makker, is sedert eenige jaren lid van de presbyteriaansche kerk, gehuwd met eene godvruchtige dame, en bekleedt met eere eene hooge plaats in de maatschappij.

De andere, die de heilige lessen eener moeder gering schatte, was een talentvol jong mensch, maar het college verlaten hebbende, kon hij eene voorname positie in de maatschappij niet bekleden. Hij stierf eenige jaren geleden, zoo als hij geleefd had, als een sukkelaar.

Aan den invloed eener godvruchtige moeder hebben verscheidene groote mannen hun aanzien in de wereld te danken.

WAT IJVER, GOEDE WIL EN VOLHARDING VERMOGEN.

Onlangs hebben twee broeders, die wagenmakers zijn, in hun vrijen tijd eene kerk in Engeland gebouwd. Zij zelve hebben het plan geteekend, het fundament gelegd, de steenen behouwen, het timmerwerk bearaamd en vervaardigd, en het geheel van den grond af tot den kap toe voltooid. Dit alles is gedaan tuschen zes en twaalf uur des avonds, na gewoon volbragt dagwerk. Zij zijn nu bezig oud metaal van kinderen op te koopen, waarvan zij eene bel zullen gieten. De kerk is in gothischen stijl gebouwd, en zou als zij op de gewone wijze vervaardigd was f35,000 hebben gekost, waarvoor zij tot hertoe nu maar f12,000 hebben besteed. Zij hebben er 15 jaren aan gewerkt.

T. M. L.